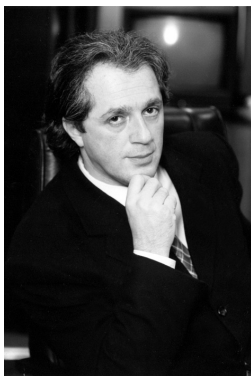

ЖИВОМИР РАНКОВИЋ

НА ПУТУ СРЕЋЕ

Као новинар и уредник радио и објављивао текстове у више листова и часописа на простору бивше Југославије а неколико година и у Аустралији.

Колумне: „Шега реи“, „Шишање јежева“, „Поглед искоса“, „Добошар – приче из српске свакодневице“, „Живот уживо“, „Призори из обичног живота“.

Аутор и уредник више радио емисија: „Сенке на асфалту“, „Тачка додира“, „Свет успешних“, „Чекајући председника“, „Из пера уредника“.

Велики број његових текстова адаптиран је и емитован у оквиру драмског програма на радио станицама: „Ало Десанка, јеси ли ти?“, „Гиле баксуз“, „Плави јоргован у белој кади“, „Како сам постао јаје“, „Једно досадно поподне у кафани ГРУЖА“, „Раша Зврк“, „Гутенберг господин сав фин“, „Јесте све тако било али није се тако догодило“, „Кампања“ „Писмо директору градског зеленила“, „Тролови“, „Кад киша не пада“, „Пламена социјалистичка туга“ и други.

Аутор је комедије „Радња за вешање“ (први текст који је игран на сцени Дома омладине у Крагујевцу), игране су му и монодраме: „Дресура касетофона Драгише Спасића“, „Страх и снови“, „Е мој ђенерале, опет је пролеће“.

Ускоро на сцени још три текста: „Глуво доба“ (поратна прича, драма), „Жена од песка“ (комедија) и „На путу среће“ (о љубави, пријатељству, пожртвовању и доброту – драмски текст за децу и одрасле).

Песме и приче су му објављиване у књижевним часописима.

Организатор је и учесник великог броја културних и медијских манифестација.

Члан је Удружења драмских писаца Србије.

Живомир РАНКОВИЋ

НА ПУТУ СРЕЋЕ

ЛИЦА:

АНА

МЛАДЕН – Чувар Цветне стазе;

БЕЛА РАДА – Путоказница;

КОПЉОНОСАЦ ЂОРЂЕ, потомак храбрих Ђорађа – заштитник тужних;

Стидљиви АМБРОЗИЈЕ – миш црвене боје и наранџастих очију, плавог репа и зелених ушију, видовит и сензибилан;

Сребрна змијица БУРИ – неустрашива и високочастна змијица која познаје пут преко потока и Великог поља;

Лептир Плавооки АНТОНИЈЕ – извиђач;

СПОДОБА 1;

СПОДОБА 2;

ПОРЕЗНИК;

ГРБИЧ – Господар Великог Дрвета;

АНИН ТАТА;

АНИНА МАМА;

МЕДИЦИНСКА СЕСТРА;

ОСТАЛИ:
ВИЛЕ (посебно вила ТАЛАТИЛИ)
ГЛАС ЉУБАВИ

*Гасе се сва светила. Чују се ужурбани кораци, ширчање, шкрипа
шочкића на болничким носилима, шомешани шласови: Брже, брже...
Да ли је све ширемно... Да, соба број седам, Склонише шородицу...
Нико рекао сам... Дише, шулс... брже, брже. У седмицу.*

Ошварање враћа...

*Тако. Имаће ли све што је шшребно... Добро је, уреду... По-
журише... Крећемо...*

СЛИКА ПРВА

Свеїла.

Велико зелено поље и плаво небо изнад њега.

Чује се необичан, џојоа и џун, мелодичан, са мало еха, глас:
Анаааа, Анааа, Анааааа...

Исїрчава леїа девојчица у белој хаљини. Има џокреїе балерине.

АНА: Ево ме. Ту сам. Стижем. Милена. Милеенаааа
Све време чујемо леїе звуке музике. Најбоље фруле или флауїе. Сїеїенишїем из сале на џозорницу излази младић, круїан, са великим шеширом зелене боје на коме се умесїо џраке налази венац од цвећа. У руци му је велики чворноваї шїїаї а џреко леђа ранац. Країке џанїјалоне и сандале. Када је изашао на сцену Ана га не види јер му је окренуїа леђима.

МЛАДЕН: (Гласно)
Здраво лепа девојко!

АНА: (Уїлаши се, јер га није видела)
Ју! Здраво.

Сїоје једно насїрам другог и џосмаїрају се. Ана је мало наїеїа и уїлашена а Младен насмешен и оїушїен.

АНА: Ко си ти?

Младен џрсне у смех а за њим мало сїиодљиво и Ана.

МЛАДЕН: Ја сам Младен. Живим ту, недалеко, на крају поља. У кући Ерића. А ти?

АНА: Име ми је Ана. Живим у центру града крај мале фонтане на другом спрату. Имам сестру Милену и Брата Младена. Стан нам је познат по цвећу на тераси. Имам пса Чарлија, то је црни Њуфаунленд и малог црног пса Машу, она је јазавичар. Њих сви воле. Где је ово.

МЛАДЕН: Ауууу, ала си ти развезла. Не плаши се. Ово је Велика Пољана. Налази се крај Змијоликог Потока а испред Брежуљка. У даљини су Љубичаста брда. Као што ти рекох моје име је Младен. Да. Као твој брат. А ти? Немој да се плашиш. Ти сањаш. Ово је твој сан.

АНА: Сањам!? Већ сам почела да се питам какви су то све називи. Као у бајкама. А ти? Да ли и ти сањаш? Уствари, да. Легла сам у кревет да спавам. Мама је

угасила светло и...Уствари не. Тата је повезао моју другарицу Биљу и мене до језера. Тамо су нас чекали... Не знам. Све ми се помутило. Откуд ја овде. Где сам. Чула сам у даљини глас моје старије сестре Милене и потрчала за њом. Сада сам овде. Зато заиста не знам.

МЛАДЕН: Мало је чудно, али ја не сањам. Ја сам стваран. Све остало је стварно. Стварно стварно.

АНА: А ја? Где сам? Овде или у свом кревету. Заспала сам у колима? Где? Где је моја сестра Милена? Шта је са Бикицом? Куда се иде у наш град? Како ћу да се вратим кући?
(Гојова је да зајлаче)

МЛАДЕН: Полако, збуњена си. Рекао сам ти да се не плашиш. Седи овде. Све ћу да ти објасним.

АНА: Страх ме је. И не смарај тим бајкама. Ово је двадесет први век.
(Хоће да ѿлаче, а онда нагло скочи и ѿрчи са једне на другу сцѿрану сцене, ѿанично)
Милена, тата, Биљана, Младенееее!
(Клоне уморно и клеке крај Младена)
Шта ћемо сада? Где ћемо? Како? Ништа не разумем.

МЛАДЕН: (Помилује је ѿо коси)
Видиш, покушаћу да ти објасним. Како је име твојој сестри?

АНА: (Кроз сузе)
Милена. И она је најлепша, најхрабрија, најпаметнија сестра и...

МЛАДЕН: Знам. И најбоља и највише је волиш на свету и...

АНА: (Почиње да ѿлаче)
То си знао. Исмејаваш ме. Мислиш да измишљам и да сам ко зна ко.

МЛАДЕН: Не Ана. Ја нисам случајно дошао овде. Ја сам твој пријатељ и није ми случајно име Младен. На путу којим си пошла...

АНА: Путу којим сам пошла. Шта је ово. Младене страх ме је. Ко си ти. Зашто се ово догађа.
(Из даљине се чује: Анаааа, Анаааа... и ѿрелеѿи звук фруле)

Чујеш ли? Јеси ли сада чуо? То је моја сестра Милена.
Дозива ме.

Младен је хваћа за руку јер је хћела да њојрчи ѡрема ѓласу који је зове.

МЛАДЕН: Ана, молим те саслушај ме. Само тренутак. Ово је пут који треба да пређеш, пут који су за тебе сачували твоји пријатељи које ћеш срести ускоро. Размисли да ли се сећаш поклоне који си последњи добила од Милене за рођендан или поклоне који си ти њој дала.

АНА: *(Засћала је у ѡкрећу. Размишља. Види се да је љућа)*
Не разумем. Зашто ми постављаш таква питања. Зашто? Шта то значи.

МЛАДЕН: *(Помилује је њо коси)*
Размисли. Сећаш ли се где сте као мале биле на летовању. Имате ли кућног љубимца. Која је њена најбоља другарица..

АНА: *(Кроз сузе)*
Пусти ме. Зашто ме мучиш. Зашто се ничега не сећам.

МЛАДЕН: Зато што је ово сан и зато што...

АНА: Лажеш! Лажеш! Она постоји. Моја сестра постоји.
Окрене се нађло и ѡбеђне са сцене.

СЛИКА ДРУГА

Музика. Свећло се лађано ѓаси а заћим, када свећло ѡново обасја сцену, видимо Ану како седи на великом Камену и плаче. Крај ње велика врба и чује се жубор воде.

До ње, ѓеђајући се необично, долази велики Жабац.

МУДРИ
ЖАБАЦ: Ана не плачи. Пробудила си ме.

АНА: *(Са криком скочи са камена. Ућлашена је)*
Жаба која говори. Шта је ово. Нисам ја Алиса. Ово има само у бајкама.

МУДРИ
ЖАБАЦ: Хе, хе, крее. И у сновима. Не плаши се. Време је да престане твој страх. Окружена си пријатељима.

АНА: Опрости Жапче. Плакала сам јер ме је један дечак растужио. Хтео је да ме убеди како моја сестра Милена не постоји.

МУДРИ
ЖАБАЦ: Није ме пробудило твоје плакање. Оно ме је дозвољало до тебе. Пробудио ме је твој разговор са Младеном.

АНА: Ти знаш Младена!?

МУДРИ
ЖАБАЦ: Наравно. Младен је најбољи од свих дечака на овој страни света. А овде су сви добри. Не плаши се. Свет у који си стигла је свет добрих душа. И сви се знају, и сви су пријатељи и, што је најважније, ту су да ти помогну.

АНА: Шта да ми помогну. Ја само тражим Милену. Чујем њен глас како ме дозива али само на час па ми измакне. Ево и ти ме задржаваш. Да ли је нормално да седим овде и разговарам са жабом.

МУДРИ
ЖАБАЦ: Не плаши се. Твој пратилац и чувар, да не залуташ, биће Младен. Овде си зато што смо ми тако пожелели. Да пронађеш оно што си изгубила а то ће ти донети мир и срећу. У нашем свету треба да нађеш одговоре који ће ти помоћи да продужиш живот у свом свету.

АНА: Али све ово је немогуће. Немогуће је да постоји Жабац који говори, да не постоји моја сестра Милена. Да ја сањам а ви сте стварни.

Појављује се Младен.

МЛАДЕН: Ух већ сам почео да бринем на коју је страну пошла. Добро ти било Мудри Жапче. Здраво Ана.

АНА: Имате ли ви интернет, фејсбук, филмове, књиге, мобилне, аск.... ко сте ви. У ком веку живите.

МЛАДЕН: Ана да ли си сигурна да све особе које су ти пријатељи на фејсу постоје?

АНА: Наравно

МЛАДЕН: Сигурна си да многи немају лажни профил, измишљена имена и фотографије.

АНА: Пааа...

МЛАДЕН: Е пааа. Да ли си веровала у све јунаке из књига, бајки, филмова. Да ли си веровала у Петра Пана, у Шрека, у Снежану, Црвенкапу, Трнову Ружицу...

АНА: *(Одушевљено)*
Мачак у чизмама, Звончица, Мала Сирена...Палчица, Чаробњак из Оза...

МУДРИ

ЖАБАЦ: И? Јеси ли веровала да они постоје?

АНА: Нисам веровала али сам их доживљавала као драге пријатеље. Одрасала уз њих.

МУДРИ

ЖАБАЦ: Ниси веровала да постоје али си их волела као да постоје. Видиш Ана, ти не верујеш да ми постојимо али треба да престанеш да се плашиш свега око себе и да нас заволиш. По некада девојчице и дечаци попут тебе побегну од стварности и измисле некога коме могу да верују. Кома могу да несобично да поклоне своју љубав.

АНА: Хтео си рећи Мудри Жапче да сам ја... овај, као што сам ја.

МЛАДЕН: Да Ана. Као што си ти измислила сестру Милену.

АНА: Неее! То је немогуће. Не узимајте ми сестру. Али ја имам доста пријатеља и немам проблема о којима причате. Зашто бих... Зашто!?

МЛАДЕН: Полако. Само полако. На крају ћемо додирнути срећу и лепоту коју заслужујеш. Мудри, позови водене виле да за Ану одиграју вилинско коло не би ли је орасположили.

МУДРИ

ЖАБАЦ: Добра идеја Младене

Мудри Жабац два њуџа луџну рукама и све њоџону у џаму. У широк блисџави круџ исџред њих исџрча осам џрелейих девојака које уз умилне звуке џочеше да иџрају неку чаробну иџру. Као оџчињена Ана је џосмаџрала ове леџе девојке и слушала умилне звуке фруле.

Када иџра џресџаде виле и коло несџадоше у џрену. На камену исџод врбе само су седели Ана, Жабац и Младен.

- АНА: Можда је ово ипак сан. Виле не постоје нигде сем у бајкама. Младене ко си ти заправо. Зашто сам те срела у овом сну.
- МЛАДЕН: То није лако објаснити али рећи ћу ти. Ја сам Чувар Цветне Стазе.
- АНА: Цветне Стазе. То изгледа јако важно.
- МЛАДЕН: И јесте. Та стаза је једина права међу свим другим стазама, кроз високе траве и стабљике цветова, која води ка Љубичастим брдима и до Доброг.
- АНА: То делује прелепо. Ово је заиста бајка у којој само ја не постојим. Али ако све има неки разлог онда и ово што се мени догађа има неки разлог.
- МУДРИ
ЖАБАЦ: Тако је. Сада си већ на правом путу. Време је да кренеш са Младеном. Ја ћу све време да будем уз вас и Младен ће ме позвати ако наиђете на неку препреку коју не разумете.
- МЛАДЕН: И још ово да ти кажем Ана, сигурно те чуди, можда то осећаш али сигурно не разумеш, ја имам све најлепше особине које волиш код твојих пријатеља. Ако по некада нешто од тога препознаш немој да те чуди они су ту са нама и око нас све време.
- АНА: Идемо. Овде ми се све више допада и нестрпљива сам да видим кога ћемо још све упознати.

СЛИКА ТРЕЋА

Велико шарено поље. Необични цветови виши од Ане и Младена и лепа дрвена колибница на средини сцене.

Младен и Ана седају на клупицу испред куће.

- МЛАДЕН: Време је за одмор. На правом смо путу. Овде ћеш упознати неколико мојих пријатеља који ће продужити даље са нама.
- АНА: Заиста Младене како се сналазиш у оволико високој трави и са свим овим огромним цветовима. И како знаш да је ово прави пут?

- МЛАДЕН: Заборавила си. Ја сам Чувар Цветне стазе. Неки је зову Пут Љубави а ја по некада и Пут Среће, што је можда прави назив.
- АНА: У оваквој дунгли мора да има и опасних створења.
- МЛАДЕН: *(Смеје се)*
Не. Ово је добра страна света. Овде не постоји ништа што би било кога повредило. Нема опасних створења. Овде све што постоји има разум и добро срце, добру намеру.
- АНА: Па зар тако не изгледа рај?
- МЛАДЕН: Не знам. Никада тамо нисам био нити сам чуо за тако нешто.
- АНА: Ниси чуо за рај? За пакао, за анђеле...
- МЛАДЕН: Извини ако сам те збунио али такве речи и појмови овде не постоје. Овде смо сви једнаки само имамо различита задужења. Овде смо срећни.
- АНА: Можда си у праву. Верујем ти. Тамо где постоје дан и ноћ, добро и зло, црно и бело, живот и смрт, где постоје супротности, тамо постоји и рај и пакао.
- МЛАДЕН: Разумем. Овде постоје мир и радост.
- АНА: Зар и даље мислиш да си ти стваран а ја само сањам.
- МЛАДЕН: Да. Из овог сна ћеш изаћи срећна и пуна љубави. Ово је Пут Среће.
- АНА: Младене све је тако лепо и патетично, онако за клинце. Ја сам такве форе превазишла. Али ме је и даље мало страх. Овде је прелепо али постоји безброј питања на које немам одговор. Зашто сам овде? За све постоји неки разлог. Шта ће бити када се пробудим? Где ме водиш? Зашто ово све? Зашто!

Почиње ојет̄ да ѓлаче. Одједан̄иџа кроз шарени ѓрозор дрвене кућице искочи чудни човечуљак. Сиџан, дуџоџ носа са дугачком дршком од цвет̄а у руци. На ѓлави му је црвена каиџица са звончићима, одело му је зелено са жуџим круџовима а на ноџама велике клонновске циџеле на чиџим савиџеним врховима су ѓрајорци.

КОПЉОНОСАЦ: Тарааааааам! Тарамтараааам!!!

Ана мало уйлашено одскочи и љриби се уз Младена чије се лице озари великим осмехом.

АНА: Ко си ти?

КОПЉОНОСАЦ: *(Пајтејично)*

Врлоуважена девојчице Ана пред вама је главом, и носем, личнооо! (Учини дубоки наклон према Ани) Копљоносац Ђорђе, потомак свих славних Ђорађа Копљоносаца.

МЛАДЕН: Ђорђе је заиста Копљоносац и он је заштитник тужних и усамљених. Његов једини задатак је да их чува од било каквих тужних осећања и да их насмеје.

КОПЉОНОСАЦ: И да испуни све њихове жеље!

МЛАДЕН: *(Са осмехом)*

Ако нису скупе и превелике за њега. Ко те је послао код нас?

КОПЉОНОСАЦ: Послала ме је добра Вила, мислим мало се уместао и онај дебели лењи Жабац, да чувам Ану и да је орасположим. Мало се наљугила Младене када је видела како си дозволио да своје драгоцене и скупоцене сузе наша Ана лије, и то овде - овде код нас.

АНА: Он ништа није крив.

КОПЉОНОСАЦ: Зна се. То ти је тај трик – нико није крив. Тараааааам. Гледај сада.

Ухвати се за нос једном руком, сивоји на једној ноzi а друђу са зеленим кољем љодиђне високо изнад ѓлаве.

КОПЉОНОСАЦ: *(Кроз нос)*

А? Шта кажеш? А?

Ана и Младен ѓа ѓледају и ћуће. Кољоносац изђуби равнојтежу и љаде на леђа. Младен и Ана се слајко засмејаше.

КОПЉОНОСАЦ: *(Мало љућиииио усћаје)*

Па да. То ти је тај трик, када исказујем и представљам своје невероватне вештине, које сам данима вежбао – ништа! А када троћнем

(Имићира их)

ха ха хи хи хо хо!

Младен и Ана се још слађе засмеју.

МЛАДЕН: Не љути се стварно је смешно. Много. Ха ха ха.

КОПЉОНОСАЦ: Ха ха ха. И?

МЛАДЕН: Шта и?

КОПЉОНОСАЦ: Када крећемо?

МЛАДЕН: Ми? Који ми?

АНА: Супер. Младене нека иде са нама. Нека га. Види га како је сладак.

КОПЉОНОСАЦ: *(Уз дубок наклон)*
Захвала је велика моја, врлоуважена девојчице.
(Погледа у Младена)
Овде има и љубоморчића.

МЛАДЕН: Знаш добро да таквих нема и зато добро дошао на Пут Среће. Имаш пропусницу од Чувара Цветне Стазе.

КОПЉОНОСАЦ: *(Оћеш дубок, још дубљи, наклон)*
Захвала је моја велика врлоуважени. Оправдају поверење а и дужан сам да испоштујем и Добру Вилу. И?

АНА и

МЛАДЕН: *(У џлас)*
Шта и?

КОПЉОНОСАЦ: Шта и? Па то, када крећемо?

Из шуме цвећова њојави се ѡрелеџа виџка девојка у белој хаљини и жуџим шеширом на џлави са ободом од белих лаџиџа. Сви је дочекали са великим осмехом а Коџљоносац са дубоким наклоном.

КОПЉОНОСАЦ: Белиссима Рада. Каква радост за наше очи и душу.

МЛАДЕН: Хтео сам да будеш изненађење за нашу Ану зато те нисам поменуо. Драго ми је да стижеш на време. Ово је Ана. Ана ово је наша Бела Рада.

БЕЛА РАДА: *(Погледа је круџним ѡлавим очима и ѡмилова ѡ коси)*

Знам. Веома си лепа Ана, као да си из нашег света. Ја сам Бела Рада, многи ме зову Путоказница. Заједно ћемо продужити пут.

(Обраћа се Младену)

Змијолики поток се нешто разгорипадио код Цр-

вене Стене па ћемо морати да пронађемо други пут да пређемо на другу обалу. Али, не бринем. Ту је Бури она све зна а наћи ће нам се и наш предобри Амброзије. Да ли чекамо још некога?

МЛАДЕН: Плавооког Антонија. Пред нама су Високи Цветови и он ће нам бити од користи.

КОПЉОНОСАЦ: Ето то ти је тај трик. Да ја касним одавно би ваше ноге табанале стазома а лептири летеоци увек имају попуст. Врлоуважена девојчице лако је бити омиљен када имаш шарена крила, плаве крупне очи и летиш. Пилоти су увек били на цени.

АНА: Немој да жалиш Копљоношче и ти си диван и непоновљив и храбар. Па ниси ти цабе Ђорђе Копљоносац.

КОПЉОНОСАЦ: Па јесте, наследник високоугледних Ђорађа. Хвала веомаврлоуважена.

БЕЛА РАДА: Да позовемо Антонија. Можда се успавао на неком од цветова.

МЛАДЕН: У праву си.

Из ранца извади леђу шарену фрулу и њири њуија дуну у њу. Умилни звуци зајловише великом њољаном. Не њрође дуго а њред Кућерак гојово ниојкуда слеће Плавооки Анњоније. Леђа шарена крила красе овог дечака са манђујски накривљеном њлавом кайшцом и наочарима црвене боје.

АНТОНИЈЕ: Антоније Извиђач на услузи, Белисима рукољуб. (Љуби руку Белој Ради) Велико поштовање Чувару Цветне Стазе, ћао Ђоле, шта има тебра. Еееее, види ову лепотицу. Па цела фрка због ње. А?

МЛАДЕН: Ана је наша гошћа и треба да је одведемо до Великог Дрвета. Тамо је неко чека.

БЕЛА РАДА: Младенеее. Није време да причамо о ономе што тек треба да се згоди.

КОПЉОНОСАЦ: Ето ти га. Трик до трика. Сви нешто знају само ја, који копљем треба да штитим ову братију, појма немам. Антоније зашто идемо до Великог Дрвета.

АНТОНИЈЕ: Тебра опуштеница. То је тајна.

КОПЉОНОСАЦ: Мислиш, тајна за мене.

АНТОНИЈЕ: Па брбљив си тебра, много причаш. Боље за тебе да не знаш. Знаш како кажу - кад имаш тајну то ти је као камен у ципели.

У ѿом ѿренуѿку из даљине се зачу ѓлас: Анааааа, Анаааа...

АНА: То је моја сестра Милена. Сада сте чули да она постоји и да и она мене тражи. Да је нисам измислила. Миленаааа. Сестрице Миленаааа....

Само ехо враѿи Анине речи: Сесѿрице Миленааааа.

АНА: (Седа на клуѿицу исѿред кућерка)
Где је. Зашто ми стално измиче.

Младен и Бела Рада седају крај ње и заґрле је.

БЕЛА РАДА: Не брини Ана то је само глас. Неће дуго проћи и сва твоја питања добиће одговоре. Веруј нам сви смо овде због тебе.

АНТОНИЈЕ: (Који је у међувремену одлеѿео, сада се враћа)
Време је да кренемо друштво. Све је уреду. Бури нас чека код оне стене. Видео сам и Жапца. Каже да свратимо у повратку, спремио нам је поклоне.

МЛАДЕН: Па? Ана да ли си спремна?

АНА: Да. Идемо.

Крећу између великих цвешѿова.

Промена сцене.

СЛИКА ЧЕТВРТА

Слика коју видимо уѿоѿѿуњена је божанским звуцима харфе. Јак жубор воде, која се разбија о сѿену и леѿа девојка у сребрнасѿом косѿићу змиѿице, чине ову слику веома чудном.

Појављаује се наша дружина. ѿредводи је Младен, крај њеѿа је Ана исѿред које одважно корача Коѿљоносац Ђорђе.

Бела Рада ѿѿрчи у заґрљај девојци. Види се да су најбоље друѿарице.

БЕЛА РАДА: Бури драго ми је да те видим.

БУРИ: *(Сви се поздрављају са њом док она радознано посматра Ану)*

Добродошли сви а нарочито ти Ана. Чак си и лепша него што су ми те описали. Е, а садааа! *(Тајну брзо два љућа рукама и са десне сйране брзо ходајући уђоше два у зелено обучена вилењака који унесоше округли шарени сйочић са разним ђаконијама на њему. Сйусйише га на средину сцене зайим и две клуишце а онда се идући унайтрашке удаљише)*

Мудри је знао је да ћете бити гладни. Вилењаци су припремили укусну храну да се окрепите. Чека вас тежак пут преко Потока који се од јуче нешто разљутио и запенио. Али, не брините. Ја ћу вас превести преко Вилинмоста. Ја се распричала ви уморни и гладни. Брзо за сто.

Сви седају за сйо и почињу да се служе.

АНА: Каква предивна храна. Веома укусна. Никада овако нешто нисам јела. И какви разнобојни сокови. Ммм. Дивно миришу.

БЕЛА РАДА: Ово је храна сачињена од шумских плодова и речних биљака. Пуна је витамина а укус јој даје вештина вилинске кухиње коју од постанка света чувају као велику тајну. Сокови су од нектара који прикупљамо из цветова. Све ово даје ти снагу, лаке ноге, храбро и добро срце. Зато у нашем свету нема злих.

КОПЉОНОСАЦ: То ти је тај трик.

(Подруљиво имишира Белу Раду)

Све за храброст. Ми Ђораћи смо најхрабрији јер пијемо кристале из стабљика наших копаља то нам челичи срце даје снагу и храброст.

(Ойет сйаје на једну ногу и изводи свој чувени неусйеини йрик који га увек баца на леђа а код йрисуйних изазива смех)

Тараааааа.

КОПЉОНОСАЦ: Ко се усуђује да се смеје неустрашивом Ђорђу Копљоносцу тај ризикује...

У йом йренуику зачује се сйрашан звук - мешавина урлика и рушења сйена. Сви йоскоче на ноге а храбри Ђорђе је йао на леђа и не мрда. Само му койље у руци сйоји усйравно.

- МЛАДЕН: Шта је ово Сунце му сјајно. Не плашите се.
 БУРИ: Звук долази из пећине на Брежуљку.
 БЕЛА РАДА: Наше плавозелене пећине.
 БУРИ: Зато се Змијолики распенио и нагнувао. Тамо је језерце одакле он потиче. Не брините. Мудри је већ покренуо становнике подводних цветова да испитају језерце и да виде шта се догађа. Ово је нешто што се никада није догодило на Доброј Страни. Мора да постоји разумно објашњење.

Као и обично, ниоџкуда, њрејерећи својим њрекрасним крилима сџвори се Анџоније Извиђач.

- АНТОНИЈЕ: Ђао дружино. Стижем са Брежуљка. Шта је Тебри Болету. Заспао је. Ехеееј Ле Ђо.

Боле скочи. Усџаје, мало џосџиђено.

- АНТОНИЈЕ: Шта је тебрице фркица-мрквица, а ? Увек се укочиш и паралишеш кад се уплашиш?

- КОПЉОНОСАЦ: *(Нарођушено)*
 Пилот, секни реч! Одма! Да те не прободем. То ти је трик а? Па јел видиш да сам наслонио уво на земљу да видим колико дубоко одлази овај звук. Јел видиш а- а- а- аеропланисто један. А!?

- АНТОНИЈЕ: А тооо. Па извини тебрице знамо да си сила храбар али ипак...

Сви се смеју.

- МЛАДЕН: Јеси ли видео нешто чудно на Брежуљку?

Анџоније је њрекрсџио руке на ѓрудима и ћуџи. Сви су ѓа оџколили и не дишу. Чекају одђовор.

- АНТОНИЈЕ: Паааа...

- БЕЛА РАДА: Па, па, па! Реци већ једанпута!

- БУРИ: Ајде Плавооки. Развежи језик ако хоћеш да ти кажем шта ти је поручила Вила Талатила.

- АНТОНИЈЕ: Прво реци.

- БУРИ: Прво ти.

- АНТОНИЈЕ: Е па прво ти!

Оџеџ онај сџираџни ѓромођласни неодређени звук. Сви џоџадају на земљу једно џреко друђих. После краџике џаузе оџрезно усџају.

- МЛАДЕН: (Љуџиџиџиџи)
Е сада је доста!
(У њола жласа)
Овде имамо задатак. Јесте ли заборавили због чега смо ту ? Антоније, причај. Шта си видео?
- АНТОНИЈЕ: (Заинаџиџи се)
Прво она.
- СВИ: (У жлас)
ПРВО ТИ!
- АНТОНИЈЕ: Па, добро.
Сви се џреџворили у уво.
- АНТОНИЈЕ: Нисам видео ништа.
- Сви: Ништаааа!
- АНТОНИЈЕ: Пааааа, скоро ништа.
- БУРИ: Слушај ти пападаћу један, причај одмах овог часа иначе ћеш остати без оног –гласа“.
- АНТОНИЈЕ: (Прави се важан)
Летуцкам ја тако тамо вамо око брежуљка. Мало ми и досадно...
- СВИ: Причај бре!!!
- КОПЉОНОСАЦ: Смору сморски!!!
- АНТОНИЈЕ: Каааад, на улазу у пеееџиџину...
Иде џрема џросценијуму. Сви за њим. Окреће се лево десно а онда, шайаџом.
Исџред џећине.
- СВИ: Аууууу. Шта?!?
- АНТОНИЈЕ: Нека необична...
- СВИ: Необична!?
- АНТОНИЈЕ: (Тријумфално)
Справа.
- СВИ: СПРАВА!!
- БУРИ: Шта то уопште значи – справа. То не постоји.
- МЛАДЕН: Заиста Антоније одакле ти уопште та реч и шта је то?
- КОПЉОНОСАЦ: Одакле ? Све је измислио. Споролетећи уображени инсекту!

- АНТОНИЈЕ: Чуо сам.
(Окреће се Ђорђу)
Мислим, и тебе сам чуо парализовани носоњо, А кажем, чуо сам, испред пећине. Ту су биле две веееелике необичне Креатуре. Рекао бих да нису од нашег соја. И једна, та сподоба, рече: Остави ову СПРАВУ ТУНА.
- АНА: Код нас само неписмени говоре туна.
- БЕЛА РАДА: Шта је туна? Нека риба можда?
- АНА: Па то значи – Ту. На том месту. А иначе, справа је реч за нешто што користиш за нешто. То се не рађа него прави и служи за, не знам, копање, музику, извлачење воде из дубине. Операцију....
- Младене: Полако Ана. Сада ми тебе не разумемо. Од чега се прави.
- АНА: Углавном од метала. Дрвета, пластике...
- КОПЉОНОСАЦ: Идем ја!
- МЛАДЕН: Где!
- КОПЉОНОСАЦ: А где би храбри Ђорђе могао поћ већ у бој. Неће мени један шаренко, један лептир, да каже да сам кукавица. Идем да средим те Креатуре и да ослободим пут. Тако ти се то ради. Фућ – фић.. И? Готовааа послаааа.
- БУРИ: А ако те нападне „справа“?
- АНА: То није живо биће, то је предмет који само ради када други управља њиме.
- МЛАДЕН: Е лепо је кренуло. Данас се догодило више него последњих годину дана.
- БУРИ: Антоније. Знам да ти дугујем глас од Талатиле али притрпи се само тренутак. Рећи ћу ти само: позитиван је. Одлети до Мудрог нека нам пошаље Амброзија да нас чека на Завијутку испред пећине. Молим те.
- АНТОНИЈЕ: А које то неопходне нама вештине поседује Амброзије да би нам био неопходан.
- БЕЛА РАДА: Амброзије је једини од нас који је био на другој страни, оној одакле стиже Ана. Није наодмет. Друго, његова непогрешива чула и интуиција предвиде и најмању опасност. Он је Неуништив и Прилагодљив.

- КОПЉОНОСАЦ: Одувек сам знао да си заљубљена у Амброзија.
(Имийиура је)
Неуништив, прилагодљив. Он је обичан стидљиви, црвенорепи мишуљак.
- БУРИ: Е па рећи ћу вам: Амброзије је можда мало срамежљив али је...
- БЕЛА РАДА: Шта?
- БУРИ: ВИДОВИТ. Ето вам шта.
- МЛАДЕН: Одакле ти сада то?
- БУРИ: Рекао ми је Мудри пре два лета. Он увек њега пита шта ће да буде у будућности. Онда, уши му мењају боју када неко почне да лаже његовом присуству. Он је...
- АНА: Па он је као СПРАВА.
- МЛАДЕН: Сада је доста. Антоније, лети код Мудрог и са Амброзијем нас чекај на Завијутку испред пећине. Бури, води нас преко Вилинмоста а ти Ана немој да се Те, Креатуре, су можда биле само сенке Антонијевих крила а Справа неки необични светлוצапи камен који се скотрљао са брда изнад пећине.
- БЕЛА РАДА: Па да. Горе је оно музикално камење које засвира при најмањем поветарцу. Антоније је заиста склон мистификацији.
- КОПЉОНОСАЦ: Хааа!!! Значи тако! Удвара Талатили а сад је склон и тој Мис Тификацији. Знао сам да су пилоти неверни. Само да видим Талатилицу. Одма ћу јој кажем за Тификацију.
- БЕЛА РАДА: Мистификација није никаква Мис већ реч, а она значи да неко од обичних ствари и догађаја ствара чуда и ко зна шта још.
- КОПЉОНОСАЦ: Све ће то да се испита лагано. Па не може то тек тако. Имаш крила па си главан а ми, ови војници, прашинари, ми за у рупу.
- МЛАДЕН: Боле ти још ниси отишао да средиш те Креатуре?

КОПЉОНОСАЦ: Поштовани Непотребноиронични, договор се збио другачије иначе би до сада Брежуљак био чист ко бела тацна и сигуран ко морнарево око.

БУРИ: Антоније је отишао, крећемо и ми. Идемо!

МЛАДЕН: Идемо. Еј! Где је Ана? Анааааа

Сви се расӣрче околo и дозивају је: Анааааа, Анааааа...

Седају на клуџицу њоред сџола.

БЕЛА РАДА: Куку и леле нама. Где нам је дете.

СЛИКА ПЕТА

Оџеџ болничка соба. Накрајџко. Приџушено свеџло. Кревеџ и око њеџа неколико особа. На ивици кревеџа седи Анина мајка и држи је за руку.

АНИНА МАЈКА: „Анааа, Ана кћери, пробуди се“.

ЈЕДНА

ОД ОСОБА: „Пустите је, спава. У дубоком је сну.. Видите. Смеши се. Сања нешто лепо.“

АНИНА МАЈКА: *(Тихо)*

Анааа, Анааа...

СЛИКА ШЕСТА

Из даљине, њреко реке, иза Црвене Сџене, се чује ѓлас: Анаааа, Анаааа.

МЛАДЕН: То је тај чудни глас који је и довео Ану у наш свет. Можда се једноставно пробудила. Можда нисмо успели.

Оџеџ се чује иза Црвене сџене: Анаааа. С друџе сџране сцене њојављује се Ана. Уџледа своје њријаџеље.

АНА: Јесте ли чули глас. То је Милена. Дозива ме.

МЛАДЕН: Где си нестала у тренутку?

БУРИ: Уплашила си нас.

АНА: Чула сам глас како ме зове и потрчала према њему. Глас је долазио иза стене али, али тамо никога није било. И, ево ме.

МЛАДЕН: *(Белој Ради, њихо)*
Као што сам мислио. За трен се пробудила. Зато је нисмо видели.

АНА: Није ми ништа јасно све ово.

БУРИ: Не брини мила. Да кренемо. Антоније нас са Амброзијем чека на Брежуљку.

МЛАДЕН: Покрет!

Сви крећу. Ана је у средини. Бури и Младен најпред а Бела Рада и Кољоносац позади. Одлазе иза Црвене Сџене.

Чује се ојетї звук харфе и зромогласан жубор воде.

СЛИКА СЕДМА

Иду један за дружим преко сцене. Чује се зромогласан хук воде ња и они зоворе гласније.

На челу колоне је Бури, за њом Бела Рада ња Ана а иза ње Кољоносац и на крају Младен.

БУРИ: Само пажљиво, Вилинност је као пена. Немојте да гледате доле. Брзо ћемо да пређемо. Тако.

Поново се чује: Анаааа.

АНА: *(Појрчи према просценијуму)*
Ту сам. Где си? Не видим те.

БУРИ: Ана склони се од ивице! Опасно је. Младене пази је.

КОПЉОНОСАЦ: Не брините ту сам и ја. Све ће бити као на белој тацни. Оплемењено и суперишка.

БУРИ: Опрезно, ево стижемо на другу обалу. Видиш ли тамо у даљини на стени Виле нам машу. Махните им.

Сви су на просценијуму. Гледају у даљину и машу.

БЕЛА РАДА: Видите ли Талатили. Најлепша је. Ехооооој.

МЛАДЕН: Хвала вам лепотице.

Гласови им се враћају као ехо а смех и џласове Вила замењују ѡрелейи звуци харфе.

МЛАДЕН: А сада право према Брежуљку.

БЕЛА РАДА: На Завијутку нас чекају Антоније и Амброзије.

КОПЉОНОСАЦ: А Креатуре, а Справа?

БЕЛА РАДА: Не плаши се. Све је то нека објашњива појава.

КОПЉОНОСАЦ: Па то ти је трик. Ништа нема а изгледа исто као да нешто има. Волео бих да видим тог лика који би и помислио да се Ђорђе, потомак свих Ђорађа било чега плаши.

Сви се насмеју.

МЛАДЕН: Станите. Брзо иза ове стене.

Чују се необични звуци и као да неко хода сѡазом и вуче неку сѡвар која шкриѡи, цичи, ѓребе. Наилазе две необичне сѡдодобе са маскама на лицу. Маске су од дрвѡиа и ѡерја. За собом, и један и друђи, вуку ѡо један велики џак. Из џакова, се чује неко коѡрцање, ѓунђање...Без икакве најаве ѡред њих искочи Коѡљоносац.

КОПЉОНОСАЦ: Одмах да сте стали и на месту се предали! Руке горе главу доле. Иначе, зна се.

СПОДОБЕ: (Згледају се)
Шта се зна малиша?

КОПЉОНОСАЦ: Бодем, ударам, нападам без најаве. Угрожени сте максимално. Пред вама је Храбри Ђорђе Копљоносац.

СПОДОБА 1: Аууу па што одмах не рече да се уплашимо него збуњено и без поштовања пред таквом силом стојимо.

Прсну у смех. Пошѡио су заборавили на вреће оне се одвезаше и из ње искочише ѡрво Амброзије а онда и Анѡионије. Када их уђледаше сви изађоше иза сѡене. Младен са великим шѡѡаѡом, високо диђнуѡим изнад ѓлава сѡдодоба а осѡали у сѡаву за најад. Коѡљоносац се окуражи још више и своје зелено коѡље уѡери ѡраво у ѓрудѡи једном од два маскирана. Амброзије и Анѡионије их ухватише чврсѡи и савише им руке на леђа.

МЛАДЕН: Скидајте им те маске.

СВИ: Ауууууу!!!

БЕЛА РАДА: Па ви сте помоћници Мудрог. Што сте се тако маскирали несрећници?

АМБРОЗИЈЕ: Приђоше нам са врећама са леђа и док трепнеш бисмо у мраку.

МЛАДЕН: Говорите! Шта је ово. Од када код нас има таквих ствари и догодовштина?

КОПЉОНОСАЦ: Од када!?

Сада, без маски, ове сјодобе нису изгледале иако опасо. Амброзије и Антоније им пустише руке.

СПОДОБА 1: Све ћемо да објаснимо. Забуна је прилична.

СПОДОБА 2: Мудри нас је послао да чувамо Антонија и Амброзија.

СПОДОБА 1: Дођосмо с друге стране Завијутка.

СПОДОБА 2: Ту прилегосмо и чекасмо.

СПОДОБА 1: А онда, испод нас, угледасмо две креатуре у лишће и грање сплетене.

СПОДОБА 2: И рекосмо у тај час.

СПОДОБЕ: *(Заједно)*
Ово је тај – случај за нас.

СПОДОБА 1: У трену скочисмо, и вреће хоп на главе.

СПОДОБА 2: Ни слутили нисмо да то нису особе праве.

СПОДОБА 1: И не видесмо ко је у врећи.

СПОДОБА 2: А отпор беше све већи.

СПОДОБА 1: *(Имитира рејовање)*
И већи.

СПОДОБА 2: Они ћутаху као заливени.

СПОДОБА 1: Мислили смо.

СПОДОБЕ: *(Заједно)*
Тешки ли су разбојници куку мени.

СПОДОБА 1: Нисмо ни знали ко је у цаку само се копрцаху као мачке.

СПОДОБА 2: Теглисмо тако све до обале. Ту стадосмо да...

СПОДОБА 1: Сачекамо остале.

МЛАДЕН: Које остале?

СПОДОБА 1: Помоћнике са обале.

БУРИ: Ви сте обични лакрдијаш!

СПОДОБЕ: Јао нама. Тек сада видесмо да су то Антоније и Амброзије – пријатељи наши.

Остали се смеју.

БУРИ: Шта ће вам рећи Мудри и остали кад за ову глупост чују?

СПОДОБЕ: Куку и леле много ће нас критикују.
(*Падеше једно другом у загрљај. У џлас*)
Куку и куку и леле и леле намаааа!

АМБРОЗИЈЕ: Полако. Без велике буке. За објашњење ове грешке не треба велике муке.

АНТОНИЈЕ: Заиста смо се били тако маскирали да ни ми сами себе не бисмо познали.

МЛАДЕН: Слободни сте. Нисте намерно погрешили. Реците Мудром да је све уреду. Ми идемо даље. Антоније лети испред и чекај нас код Пећине. Буди опрезан.

Сподобе весело оћрчаше.

АНТОНИЈЕ: Си шефе.
(*Одлази, односно одлеће, одскакућа*)

БЕЛА РАДА: Да решимо питање Пећине и чудне справе, па идемо даље.

МЛАДЕН: Све до Великог дрвета и Љубичастих Брда. А сад. Похитајте. Где је Ана? Сваки час се негде загуби. Анаа

СВИ: Анаааа

СЛИКА ОСМА

Ана седи у школском двористију, на клуџи, са девојчицом која је Бела Рада у њеном сну. Крај њих на клуџи су и њихови ђачки ранчеви. Иза је зид школе са прозорима.

АНА: Е па, Радмила, шта мислиш о мом предлогу?

БЕЛА РАДА: Да није мало опасно. Сами да идемо чак до тих Висова.

АНА: Одакле ти то. Ево сада ће да дође и Ђорђе па ћемо да га питамо.

РАДА: И њему си рекла!?

- АНА: Па да. Храбар је, вешт, игра фудбал за школску екипу.
- РАДА: А Младен. Хоће ли и он са нама? Он најбоље зна пут, знаш да је у извиђачима.
- АНА: Наравно. Он ће да нас води до села а после идемо коњима све до планине. А зар ниси рекла да ти знаш тај пут јер води поред куће твоје баке и поред извора.
- РАДА: Знам. Могу и ја да водим до тамо. Али, ми? На коњима!? Ана ти си начисто луда. Извини ниси нормална, мислим стварно, ми на коњима. Па мене је страх и од јагњета а камоли да приђем...
- АНА: Ево их. Стижу.
- Долазе Младен, Ђорђе и Лука.*
- АНА и
РАДА: Ђаооооо.
- ЛУКА: Шта то чујем. Авантура брата ово оно, а мене нико не зове.
- МЛАДЕН: Па ево, позван си.
- ЂОРЂЕ: Када крећемо.
- ЛУКА: Е Храбри. Полако. Не истичи се брата. Само сврсисходно – што би рекла наставница техничког.
- ЂОРЂЕ: Луко шта си хтео да кажеш. Да сам кукавица.
(Гојов је за биџику, сав се нарођушио)
- МЛАДЕН: Еее, момци не правите се важни пред девојкама.
- АНА: Стварно. Опустено. Младене коме си све рекао и ко иде. Мој тата ће да нас вози до краја града а одатле, ранчеви на леђа, поред језера, преко моста, преко реке па све до села где је ранч.
- РАДА: Што мучиш оца, можемо таксијем до језера а после поред реке.
- АНА: Ма нема везе. Тата воли увек све да пропрати и да зна. Нека. Ови остали нека дођу до језера.
- ЂОРЂЕ: А што одмах до језера. Ја бих да нас одвезу до оне Црвене стене што се види преко поља на крају града а после сами.
- РАДА: Ја знам пут.
- МЛАДЕН: Значи, крећемо сутра?
- ЂОРЂЕ: Јеееее. У авантуру браћо.

Чује се њреко дворишија глас: Анаааа, Анаааа.

АНА: Чујете ли? Неко ме зове.

ЛУКА: Брате ладно опуштено. Ја нисам чуо ништа. Ко те зове?

МЛАДЕН: Ни ја. Учинио ти се Ана.

Ана скаче са клуџе и отјрчи са сцене друѓи зачуђено гледају за њом.

СЛИКА ДЕВЕТА

Ана исјрчава иза сџене.

АНА: Шта сте се разгаламили? Ту сам. Само сам...

СВИ: Шта!?

АНА: *(Мало збуњено)*
Ни сама не знам. Као да ми пролазе филмови кроз главу. За тренутак као да сам била... а онда.

КОПЉОНОСАЦ: То је то. Збуњеност. Авантуре необичности, ђаконије доживљаја и тако те ствари.

БУРИ: Ја овог малог ништа не разумем. Шта ти причаш.

КОПЉОНОСАЦ: *(Нарођушено)*
Понови то. Ко је мали!?

АНА: Стално тај глас који ме зове.

БЕЛА РАДА: *(Загрли је)*
Не брини Ана. Ми смо ту. Све ће бити уреду. Хоћемо ли да кренемо? Можеш ли?

АНА: Наравно. Идемо. На планину. Хоћемо ли коњима?

Сви се згледају.

МЛАДЕН: Прво до пећине на брежуљку. Наравно пешице. Да видимо каква је то мистерија тамо. Какве су то креатуре и справе или је Антоније све измислио.

КОПЉОНОСАЦ: Ударило му сунце у уши.

БУРИ: Каже се у главу.

КОПЉОНОСАЦ: Па где су уши молићу.

МЛАДЕН: Идемо.

 СЛИКА ДЕСЕТА

Промена светла. Они излазе у колони један њо један. Виде се њихове сенке како пролазе иза њлајна на сцени. Види се да њочину да се њењу уз брдо. Паве чииав круџ и улазе са друџе сииране сцене.

На сцени је сада оиивор њећине од њлавоџ и зеленоџ камена и дрвеће необичноџ облика. Звуци необичне музике као да имиирају хук веиира и звуке ирироде.

МЛАДЕН: Сада полако. Станите сви иза овог дрвета и не померајте се. Ја ћу да звирнем околу.

КОПЉОНОСАЦ: И ја.

БУРИ: (*Повуче џа за руку*)
Не померај се. Седи ту, да не направиш неку глупост.

Младен се враћа.

МЛАДЕН: Не видим ништа и никога. Ништа необично.

Одједанџуиша, ево Анџионија.

АНТОНИЈЕ: Где сте до сада. Све време вас чекам.

АМБРОЗИЈЕ: Чини ти се. Брзо смо стигли. Младен и Бела Рада су нас водили најкраћим путем.

АНТОНИЈЕ: Баш сте се задихали.

КОПЉОНОСАЦ: Лако је теби летећи. Ајде ти мало шипчи уз брдо па да видиш како је.

БУРИ: А где вам је Справа од које сте се толико уплашили.

АНТОНИЈЕ: Нема је. Нестала.

БЕЛА РАДА: Погледајте! Трагови, неки необични трагови воде у пећину.

АМБРОЗИЈЕ: Видите! Неки део од справе.

АНА: Па то је... то је... волан. Волан од кола!?

СВИ: Кола!?

АНА: Никада нисте видели кола, чули за кола. Па где ви живите.

МЛАДЕН: Рекао сам ти. На другој страни.

АНА: Види. Ретровизор са привеском. Али... то је немогуће. То је... то је...
(*Ойеџ се саџне*)
И ташна, и наочари и... сат... то је...

Пада у несвесџ. Сви је ойколе и дозивају. Бела Рада и Бури су јој љодиџле у крило.

БУРИ: Шта гледате дајте воде.

Анџоније доноси воду. Пљускају је.

БЕЛА РАДА: Ана пробуди се. Ана.

АНА: (*Оџвара очи*)
Где сам. Шта се догађа?

МЛАДЕН: Онесвестила си се када си видела ове предмете.

АНА: Ово је немогуће.

БУРИ: Овде је све могуће. Ти сањаш. Трагаш...

АНА: Али то су ствари мога... тате. Овај, волан, ретровизор, ташна... Откуд овде? Зашто?
(*Усџаје*)
Татааа. Татаааааа!

Из љећине се чује џлас: Анаааа, Анааа не љлаши се!

Ана љоџрчи љрема љећини.

АНА: То је он. То је глас мог тате.

Сви је држе да не уђе у Пећину.

МЛАДЕН: Не иди Ана. Тамо никада нико не улази. Тамо се не сме.

АНА: Али шта има тамо. Где води ова тама у пећини.

Сви ћуџе.

МЛАДЕН: То нико не зна. То је тајна. Ово је наша пећина коју чувамо и пазимо да нико не упадне у ову таму.

АНА: Али мој тата, он је тамо негде. Где су његова кола. Зашто је овде његов сат. ТАТААААА.

БЕЛА РАДА: Не вреди. Не плачи. Идемо даље.

МЛАДЕН: Идемо до Љубичастих брда. До Великог Дрвета.

АНТОНИЈЕ: Тамо је Добри Грбич. Он зна одговоре на сва питања. Све тајне.

КОПЉОНОСАЦ: Све је тајна и трикови.

- МЛАДЕН: Тамо где смо кренули. Ана ти овде ниси случајно. Ми морамо да ти помогнемо. Тамо су сви одговори.
- БУРИ: Само храбро лепотице. Ускоро ће све бити решено.
- МЛАДЕН: Спремите се јер нас чека занимљив и напоран пут.
- Ана се смирила и не њлаче више. Крај ње су Бури и Бела Рада.*
- АНТОНИЈЕ: Идем у извидницу да видим да ли је све уреду на путу испред нас. Чекам вас код Извора.
- КОПЉОНОСАЦ: Ја крећем. Ово брбљање само успорава догађање.
- АНА: Младене, молим те реци ми где води ова пећина и зашто су делови наших кола и татине ствари испред ње. Молим те. То није случајно.
- МЛАДЕН: Ускоро ћемо сазнати. Догађа се да из твог дела света по некада почну изненада и без најаве падају ствари код нас. Пећина је место које је велика тајна за све нас. Ту нико не улази. Један пута је Амброзије залутао али...
- БЕЛА РАДА: Младене пусти сад то. На путу према Великом Дрвету, одмах изнад Извора, где ће нас чекати Антоније, живи Јоаким Прворођени. Он је старији од свега и свих и много памти. Ако будемо имали времена свратићемо да га поздравимо и да га питамо зна ли одговор на твоја питања.
- АМБРОЗИЈЕ: Ретки су тренуци када нека девојчица са твоје стране света у сну стигне до нас. Али не брини све што те мучи када се пробудиш нестане и бићеш мирна и спокојна. Схватићеш да ништа није коначно и да се твој сан и наша стварност додирују као врхови леве и десне руке.
- АНА: Хоћеш да ми кажеш да постоје паралелни светови, галаксије. Да се у истом времену на различитим местима догађају исте ствари само са другачијим исходом. То сам гледала на телевизији. Шта си видео у пећини. Реци ми.

- АМБРОЗИЈЕ: Па то си доста искомпликовала. Постоје два света. Не сећам се све ми се помешало. Можда, када сањам...
- АНА: Читала сам о томе у Забавнику. На интернету има доста текстова о другим световима... Зашто се онда ви не појављујете у нашем свету и где је пролаз из једног у други?
- БЕЛА РАДА: Ко каже да се не појављујемо. И ми постојимо и у једном и у другом свету. Али овде где смо сада смо са разлогом. Овде нема зла и све има свој одговор.
- МЛАДЕН: Идемо даље јер ускоро ће сунце потонути иза Љубичастог Брда и онда ћемо морати да пронађемо место где ћемо се одморити.
- БУРИ: Каква је разлика. Зашто не бисмо продужили пут и после заласка сунца. Ана сигурно није уморна а.... Где је Ана. Опет је нестала...

Сви се окрећу у круџ, као у некој смешној игри, сударају се. Неки и дозивају Ану: Анааа, Ана где си...

СЛИКА ЈЕДНАЕСТА

Болничка соба. Само љириџушено свејло изнад креветџа у коме лежи Ана. Као да сџава. На сџолицџама крај ње седи неколико њених друџова из одељења.

МЕДИЦИНСКА

- СЕСТРА: Останите само мало и слободно причајте са њом. Никада се не зна. Можда вас чује. Ако се нешто догоди позовите ме. Ја сам у канцеларији преко пута.
- МЛАДЕН: Ана да ли нас чујеш.
- БОРЂЕ: Чекамо да се пробудиш па да идемо на излет. Не одустајемо.
- ЛУКА: За неки дан је и екскурзија.
- РАДА: Ми смо решили да не идемо.
- ЂОРЂЕ: Да. Нећемо без тебе.
- РАДА: Уосталом наша идеја је много боља.

АЛЕКСА: *(Улази њихо. Шайаџом)*
Извините што касним. Шта то причате. Па она вас не чује.

За њим улази и Биљана.

БИЉАНА: *(И она шајуће)*
Ђао.

МЛАДЕН: Седите овде са нама. Стиснућемо се мало. И слободно причајте гласно. Не морате да шапућете.

БИЉАНА: Она је сада... мислим наша Ана...
(Сви се окрећу према њој)
... ко зна где.

РАДА: Боље. Бар не зна за...

СВИ: Ђути!
(Шайаџом)
Шта ако нас заиста чује?

БИЉАНА: Ана, Анаааа, чујеш ли нас. Ту смо са тобом...

Из ходника се чују гласови медицинске сестре и Анине мајке.

СЕСТРА: Немојте, пустите их нека буду мало сами са њом.

МАЈКА: Дете моје мило

СЕСТРА: Не брините. Биће све добро.

МАЈКА: Сви су јој другари ту. Била би срећна када би их видела.

СЕСТРА: Сигурна сам да их на неки начин и види и чује. Знам да вам је тешко али морате да имате снаге...

Гласови се губе у ходнику.

МЛАДЕН: Није ми јасно како се то заправо догодило. Ти си Биљана била у колима са њима. Сећаш ли се било чега?

БИЉАНА: Само треска, као експлозија. Ми смо скретали према језеру. И то полако. Ана и ја смо певушиле неку песму. Ана је имала слушалице. Њен тата је питао да ли смо све понеле. Видела сам само тај камион и... ништа. Експлозија. Мислим да се Анин тата окренуо према нама и рекао Ани да скине слушалице да је нешто питао. Нисам сигурна. Само велико буууууу.

ЂОРЂЕ: Он није видео камион?

ЛУКА: Али је тај кретен видео њих

РАДА: Страшно. Јадан чика Владан.

- ЛУКА: Верујем да ће и он успети да се врати. Читао сам да има случајева да се људи пробуде и после годину дана.
- ЂОРЂЕ: Ђути. Не узнемиравај Ану. Биљана теби се ништа није догодило.
- БИЉАНА: Мрак и болница. Мислим да сам се онесвестила од шока а не од повреде. Ништа. Е! Јесте ли видели?
- СВИ: *(Шаћайћом)*
Шта?
- БИЉАНА: Као да су јој се покренули капци.
- ЛУКА и
МЛАДЕН: Ма учинило ти се.
- ЂОРЂЕ: Не, ево опет. Ана!
- СВИ: Ана, Ана....
- МЛАДЕН: Полако. Можда је то само неки рефлексивни покрет, неки нерв.
- РАДА: Ти знаш! Идем да позовем сестру.
(Излази)
- Сестра и Анина мајка ућрчавају.*
- МАЈКА: Кћери! Ана! Погледај своју маму.
- СЕСТРА: Полако, идем по доктора. Само полако.
- МЛАДЕН
и РАДА: Ана, чујеш ли нас. Где си, Врати се , пожури...
- БИЉАНА: Анаааа

СЛИКА ДВАНАЕСТА

- АНА: *(Појављује се иза велике сћене)*
Шта сте се разгаламили чујем Вас.
- БУРИ: Где си нестала. Ово ти није први пут. Уплашила си нас
- АНА: *(Смеје се)*
Нема разлога. Била сам све време ту...
(Замисли се)
Уствари, нешто ме чуди.
- СВИ: Шта!

АНА: Не знам. Више неки осећај, нека, нека... не умам да објасним. Као да сам чула још нешто, још неког. Сви сте били ту... али... Да! Глас моје мајке. Али некако тужан... не знам. Као да сам за трен заспала.

Сви се немо згледају.

АМБРОЗИЈЕ: (*Младену шајтајом*)
Као да се повремено врати у свој свет. Нити је тамо нити овамо. И та кола, ствари њеног оца...

МЛАДЕН: Још не знамо шта се догодило и зашто се Ана појавила. Али, одговор је код Великог Дрвета.

КОПЉОНОСАЦ: Свега ми на овом свету време је да се крене.

АМБРОЗИЈЕ: Тако је. Антоније сигурно брине што нас већ нема.

КОПЉОНОСАЦ: Разлог покрета је убрзавање догађаја а тај лета-лац сам по себи није битан. Сада сигурно негде дрема испод дрвета или неког циновског цвета.

БУРИ: Без разлога си љубоморан на његове предивне плаве очи. Твоје очи нису баш плаве али су онако, мало зеленкасте.

КОПЉОНОСАЦ: Госпођице син славних копљоносаца и храбрих итд. итд. нема разлога да се истиче очима, зеленим, жутиим, жабулим, свеједно. Нас краси памет и храброст...

РАДА: Онда крила. Љубоморан си на крила.

КОПЉОНОСАЦ: Драга Беллисима, поносу свих ливада и цветних поља, та реч не постоји у мом речнику. Постоје многе на Љ, али та, која понижава, НЕ! Ево, на пример: љиљан, љубазност, љубав наравно, љубичаст, љубопитљив, љубак, љуљашка, љупкост. Љутња, молићу лепо... и слично. И? Има ли где љубоморе. Нема. Ми поносни, и тако даље, потомци... то не поседујемо....

МЛАДЕН: Децо ако не кренемо одмах бићемо принуђени да научимо све из историје поноситих Копљоносаца Ђорађа.

СВИ: Ооооооо, само то не. Идемо.

МЛАДЕН: Ја идем на челу колоне, Иза мене Ана. Ђорђе
Копљоносац на крају колоне.

КОПЉОНОСАЦ: Али...

МЛАДЕН: Као заштита од евенталног лутања. Може.
Крећу њрема брдима у даљини.

СЛИКА ТРИНАЕСТА

*Ноћ. Исјод великоџ дрвџџа око вајре седи дружина. Неки сџавају.
Будни су Младен, Ана, Бела Рада, Амброзије.*

АМБРОЗИЈЕ: Сви смо се уморили. Али још мало па стижемо до
Кањона. Када пређемо преко Каменог Лука ула-
зимо у Брда. До врха води мала стаза. Надам се да
нас код Каменог Лука чека Антоније. Стаза је
доста опасна. Има и понора.

АНА: Личимо на Хобите. Овако су они ишли кроз

МЛАДЕН: Ко су Хобити.

АНА: Измишљени народ, храбар и достојанствен који...

АМБРОЗИЈЕ: Измишљен?

АНА: Па да. Они су из романа који је написао...

МЛАДЕН: Амброзије само жели да ти каже да ништа што
не постоји не може бити измишљено.

АНА: Ха, ха ха. Хтели сте рећи да све постоји упоредо.
И сви ликови из бајки, прича, романа, стрипова.
И Аладин, и Трнова Ружица и Изногуд и ванзе-
маљци и духови и.... Црвенкапа, Бамби...

АМБРОЗИЈЕ: Па да. Можда не баш тако и можда не баш све,
али постоји. Теби није чудно да седиш са једним
великим мишоњом који прича као ти, да Анто-
није има крила, да је мала змијица Бури са нама.

АНА: Заиста. Па то је...
(Усџаје)

то је дивно. Није ми уопште пало на памет нешто
што је толико очигледно. Ви постојите, причате,
ја сам ту са вама... Онда постоји и Алиса и
Шеширџија и Луди Зекоња и Пепељуга.

- МЛАДЕН: Да. Све постоји. Нама би требало да буде чудно – одакле ти. Причаш о школи, другарима из школе, излету на који си пошла. Свом тати...
- АНА: *(Сневољи се када су јој поменули оца. Забринута је јер јој није јасно шта се догађа)*
Мој тата. Шта се то догодило? Све је тако чудно. Страх ме је.
- АМБРОЗИЈЕ: Ана, смири се. Шта је страшно? Што смо испред пећине видели неколико његових ствари, део од аутомобила, или како то зовете.
- АНА: Одједанпут ми је пред очима била страшна слика.
- БЕЛА РАДА: *(Која је до сада само ћућала и слушала њихов разговор)*
Седи мила. Смири се. Каква слика? Шта те је уплашило?
- АНА: *(Шћућурила се уз Белу Раду)*
Мој... мој тата и... ја... у колима. И онда. Јао нама. Онда. Не знам. Прасак. Тама. Ништа више. Било је страшно. А онда сам из те таме чула глас како ме дозива и... и... појавио се Младен
- МЛАДЕН: И ја сам чуо тај глас, пошао према њему и срео тебе.

Одједанпут се зачује сираховић звук који је немогуће описати. Мешавина урлика неке звери, обрушавања камења, пишићања коњица, шкрипања лима...

Сви који су сававали скачу на ноге. Ана крикне и привије се уз Белу Раду.

КОПЉОНОСАЦ: Шта? Ко? Где?

АНА: Ово као да је неко страшно ЗЛО.

АМБРОЗИЈЕ: Овако нешто никада нисмо чули. У нашем свету не постоји ЗЛО нити било шта слично. Ми чак немамо ни реч зло. Чули смо је од неких који су се појавили и отишли из наше долине.

АНА: Ја знам. Постоји зло. Много тога. Много облика и лица има то зло. Оно доноси смрт.

СВИ: *(Зайањено)*
СМРТ! Шта је то?

Ана сџоји у круџу. Сви су се сјаџили око ње. Она их ѓледа их са неверицом.

АНА: Како? Немате реч за зло, немате смрт, не знате за рај, пакао? Ово је заиста сан.

МЛАДЕН: Не. Већ сам ти рекао. Само ти сањаш. Ово је наша свакодневица. Ми смо стварни.

КОПЉОНОСАЦ: Ја знам!

Сви ѓа зачуђено њољледају.

БЕЛА РАДА: Шта ти знаш?

КОПЉОНОСАЦ: За то зло. И све друге речи за зло. Када је неко зао он је лош.

Поносно излази исџред свих. Важно се исџрсио.

АНА: И аморалан.

КОПЉОНОСАЦ: Злобан, бесраман, покварен.

АНА: Непоштен, бестидан, подао, подмукао.

КОПЉОНОСАЦ: Бешчастан, безобразан, бескарактеран, охол.

АНА: Притворан, осيون, безочан, перфидан.

КОПЉОНОСАЦ: Пакостан, срамотан, дрзак.

АНА: Злоћудан.

КОПЉОНОСАЦ: Обестан.

АНА: Недостојан.

Убрзавају. Сада су на суџроџним сџиранама сџене. Осџали су у средини и ѓлаве им зачуђено иду лево десно. Заџањени су јер џрви џуџи чују овакве речи а и чињеницом да један од њих све џе речи зна.

КОПЉОНОСАЦ: Порачунат, искварен, безобзиран, неотесан, издајнички. Подао!

АНА: Намазан свим мастима!

КОПЉОНОСАЦ: Продао би своје најближе!

АНА: Кривоклетник!

Прилази Коџљоносицу. Сада су на меџар једно од друџоѓ. Говоре ове речи као неку чудну шифру, оџкриће. Глас им је све јачи.

КОПЉОНОСАЦ: Лажљивац.

АНА: Недоличан, нецивилизован, подмитљив.

КОПЉОНОСАЦ: Грешан, непристојан, поган, надувенко.

- АНА: Смрадан, бахат, прост, необразован.
- КОПЉОНОСАЦ: Бедан, некултуран, порочан.
- АНА: Неискрен.
- КОПЉОНОСАЦ: Лицемеран !!!
- МЛАДЕН: Доста забога! Станите!
- БУРИ: О чему сте то причали?
- БЕЛА РАДА: Ми овај језик не разумемо а нарочито ме инте-
ресује како Ђорђе... ЂОРЂЕ!!!
- Ђорђе је код последње речи, исцрпљен њао на леђа и њако, са све
копљем осњао укочен. Тек сада су сви обрађили њажњу на њега.*
- БУРИ: (Прска ља водом из неке марамнице)
Ђорђе храбри. Потомче храбрих Ђорађа Копљо-
носаца....
- КОПЉОНОСАЦ: (Усњаје као да није било нишиња. Сви се смеју са
олакшањем)
И? Шта је било? Имате неки проблем. Јел то
неки трикови ? А?
- БУРИ: Прво си нас уплашио а сада...
- КОПЉОНОСАЦ: Шта?!
- БУРИ: Ко си уствари ти?
- КОПЉОНОСАЦ: ЈА! Ко сам?
- БЕЛА РАДА
и БУРИ: Да. Ти. Откуд ти све те речи?
- КОПЉОНОСАЦ: Речи. Које речи?
- БУРИ: Знао си милион непознатих речи које ми не зна-
мо.
- КОПЉОНОСАЦ: Не знам.
- БЕЛА РАДА: Шта не знаш?
- КОПЉОНОСАЦ: Не знам како то знам.
- БЕЛА РАДА
и БУРИ: Свашта.
- МЛАДЕН: Станите. Заборавили сте како смо почели ове
мудролије.
- АМБРОЗИЈЕ: Ијао. Урлик. Звук. Шта је оно било?

МЛАДЕН: Чак ми се чини да је близу. Прво смо мислили да је у Пећини а сада ми се чини као да стиже из Кањона.

Сви се несвесно збијају у џомилу.

АМБРОЗИЈЕ: Па, овај, баш је близу.

МЛАДЕН: Станите, све има објашњење. Певајуће стене, камење које лети у дубину, ваздух који струји кроз шупљине у стени или грање стопрстих борована...

КОПЉОНОСАЦ: Па да. А ви одмах...тара вара.

БУРИ: Ти да ћутиш! Тек ћеш да нам објасниш одакле ти овај странски језик у глави.

Сви њоново седају у круж и сви нешто у џлас њричају.

БЕЛА РАДА: Еј, па јесте ли слепи. Опет нема Ане. Анаааа!

СВИ: Ана, Анааааа...

Лагано се џаси светило. Само осњаје њихов жамор.А онда се све ујшша.

СЛИКА ЧЕТРНАЕСТА

Оџеџ соба у болници. Ана је у кревету. Крај ње њена мајка.

МАЈКА: Ана, ћеркице моја. Ана.

Улази лекар.

МАЈКА: Докторе шта ће да буде са нама? Докле овако? Већ недељу дана.

ДОКТОР: Нешто се необично догађа. Она јесте у дубокој несвести али као да се нешто догађа. Капци јој трепере, као да сања. Два пута је стисла руку сестри док је била крај ње. На другове из одељења као да се насмешила. Не знам. Немам објашњења.

МАЈКА: Молим Вас. Реците. Реците било шта.

ДОКТОР: Рећи ћу вам моје мишљење. Лично. Она сања. То је као да путујете у сну. Можда и лети. Зависи, као да тражи... решење... излаз. И...

- МАЈКА: Шта? Шта још? Реците.
- ДОКТОР: На неки чудан начин, који нема везе са медицином, сигуран сам да није сама.
- МАЈКА: Јој куку мени.
- ДОКТОР: Не брините. Верујем да је са пријатељима. Ви сте лекар. Верујете у такве...
- ДОКТОР: Ја не верујем. Ја знам.
- МАЈКА: Шта?
- ДОКТОР: *(Узима је за руку а дружом узима Анину руку)*
Све је у вези. Сви светови су повезани и само по некада неко од њих или нас пронађе пут до оних других.
- МАЈКА: Којих? Анђела? Али Ана ће да се врати. Она ће опет да са својим друговима...
- ДОКТОР: То вам и причам. Када сам био дете, једне ноћи сам се пробудио и у својој соби затекао једног малог дечака. Стајао је и смешио се на мене. Док сам пружио руку према њему нестало је. То није био сан. Он је био ту, са мношвом, у соби. И било му је драго. Смешио се пријатељски. Још неколико пута касније у животу имао сам таква искуства. Када сам одрастао или залутао, не знам, изгубио сам ту способност. Али сам сигуран да постоји и други или мноштво других светова око нас.
- МАЈКА: Никада не бих помислила да ће ми један доктор причати такве бајке али пријају тужној мајци.
(Одједанїуїѝа се їрѓне)
Јесте ли осетили? Јесте ли? Ана. Стегла ми је руку. А вама?
- ДОКТОР: *(Са осмехом)*
Наравно. Послала нам је поруку да не бринемо. Да нас чује и да ће се вратити.
- МАЈКА: Ана, Анкице, Анаааа душо.

СЛИКА ПЕТНАЕСТА

Сви се расїрчали околo и дозивају Ану.

СВИ: Ана, где си, јави се мила, Аанкицеееее.

АНА: *(Њима иза леђа)*

Шта вам је дружино. Шта сте се разгаламили.

- БЕЛА РАДА: Опет си нас уплашила. Где то нестајеш.
- КОПЉОНОСАЦ: Види. Уплашила. Зачудила. Стварно Аки а где си била? Стварно. Већ смо помислили да то има везе са овим ружним звуком из Кањона.
- МЛАДЕН: *(Приђе за̄рли је)*
Пустите је. Ово је њен сан. Можда се само на час пробудила.
- АНА: Не знам. Не знам где сам била. Али, чекај, опет те слике, чудан осећај... као да сам била... ту је била и мама... и ухватила ме за руку... и, ма не то није могуће. Све ово почиње да ме плаши.
- БУРИ: Не брини трајало је само трен. И ево те опет.
- АМБРОЗИЈЕ: Таман на време да чујемо шта има да нам каже наш храбри Ђорђе.
- КОПЉОНОСАЦ: Шта да кажем?
- БЕЛА РАДА: Не прави се. Одакле ти сва она бујица непознатих речи?
- КОПЉОНОСАЦ: Хоћете истинит или неки други одговор?
- МЛАДЕН: Па шта мислиш?
- СВИ: ИСТИНУ НА СУНЦЕ!
- КОПЉОНОСАЦ: *(Заузме важну њозу, за̄тџм дужа драмска њауза, дубок уздах)*
Пааа
- СВИ: Причај!
- КОПЉОНОСАЦ: *(Седне. Сви се с̄јатије око њеџа. Ојколили су џа и зна̄иџељно се уӣљили у њеџа)*
Драги пријатељи следи одговор.
(Пауза)
Као што сам већ изјавио. Не знам.

Нас̄џаје оӣиџа џалама и жаџор.

АНА: ЈА ЗНАМ!

Сви се зачуђено, ња и сам Ђорђе, окрећу ѡрема њој.

АНА: Као што сам ја у свом сну стигла до вас тако и сам Храбри Ђоле мора да је на неки начин стигао у мој свет и научио све те речи. Нема друге.

Сви се з̄гледају.

МЛАДЕН: Има логике. То се догодило и нашем Амброзију зашто не би и Ђорђу. Зашто би неко из другог света могао да стигне до нас а нико од нас да не стигне код њих. То је једино објашњење.

КОПЉОНОСАЦ: Али како се ја ничега не сећам?

БЕЛА РАДА: Ко каже. Одакле ти у глави све те речи које ми никада па ни ти ниси чуо.

КОПЉОНОСАЦ: Али ничега другог.

МЛАДЕН: Полако. Сетићеш се када за то буде време.

БУРИ: А ко каже да ће Ана да се сећа нас када стигне својој кући.

БЕЛА РАДА: Ако јој будемо затребали поново.

АМБРОЗИЈЕ: Сети ће се...

КОПЉОНОСАЦ: Како је живот чудан.

БУРИ: И леп

АНА: И загонетан. Е па јел не видите.

СВИ: Шта

АНА: Свануло је.

Сви се смеју. Заиста већ је јуџиро.

МЛАДЕН: Значи време за покрет. Чека нас Камени Лук, Кањон, а пре свега – Антоније.

АНТОНИЈЕ: Тараааааам. Ви о Антонију а Антоније на врата. Антонијус анте портас.
(*Обраћа се Ђорђу*)
Сигде Тебра?

КОПЉОНОСАЦ: Шта? И ти говориш стране језике.

АНТОНИЈЕ: Знаш Боле ми летеоци смо светски путници. Закачи се. Овде онде.

А где сте ви. Много сте спори.

МЛАДЕН: Па управо крећемо

АНТОНИЈЕ: (*Имитира ља*)
Управо крећемо. Сам крај Кањона. Јесте ли чули звук. Следила ми се крв. Увукао сам се под један цвет и чим је мало плавуцнуло збрисао. Једва вас угледах на овом брежуљку.

- АНА: Колико има до тог моста?
- АНТОНИЈЕ: Близу је. Две долине, један брежуљак и.... ту смо. С друге стране почињу Љубичаста Брда.
- КОПЉОНОСАЦ: Теби крилати је све близу. Да дрљаш по прабини ко ми не би ту тако умилно певушио: те брежуљак, те ливадица....
- АНТОНИЈЕ: Морам нешто да вам кажем.
- МЛАДЕН: Шта сад. Не слути на добро.
- АНТОНИЈЕ: У шуми, пре силаска на Камени Лук, спазио сам велики шарени шатор.
- КОПЉОНОСАЦ: Па? Шатор? Шта ти је то?
- МЛАДЕН: Порезник.
- АНТОНИЈЕ: То сам и ја помислио.
- БЕЛА РАДА: Ко је то?
- МЛАДЕН: Ништа. Идемо.
- АНА: Реци нам јел то неко опасан.
- МЛАДЕН: Није опасан али може да нас успори и зановега, да поставља услове за пролазак кроз шуму, преко Каменог Лука и слично.
- КОПЉОНОСАЦ: Па шта.
- МЛАДЕН: Па ако не успемо да га убедимо пријавиће нас а то ствара...
- АНА: Ма шта нам могу.
- МЛАДЕН: Могу да нас пребаце на Плаву Звезду.
- АНА: Е, па то је супер.
- БЕЛА РАДА: Да. Сада ми је јасно. Изгубили бисмо неке привилегије. Што би рекли спали би у други ред.
- АНА: Ма. Препустите ви тог Порезника мени и не бригајте.
- Оџеј се зачује ѓрмљавина и ѓрасак као да се ѓланине руше.*
- МЛАДЕН: Идемо, идемо. Брзо.
- Колона убрзано одлази.*

 СЛИКА ШЕСНАЕСТА

У шуми. Види се умор на свима.

БЕЛА РАДА: Време је за одмор.

КОПЉОНОСАЦ: Овде је згодно код овог камена.

МЛАДЕН: Добро али немамо много времена. Кратко па идемо даље.

Сви се смешијају, седају у круж.

Само ишћо су сели појављује се висок човек у плавој одори и златним ланцем око врати, црним ишћајом у руци и високом црном кајом.

ПОРЕЗНИК: Стиже и дружина. Добродошли.

СВИ: *(Изненађени поскоче. у глас)*
ПОРЕЗНИК!

АНА: Ви сте тај страшни и опасни порезник који плаши моје пријатеље.

ПОРЕЗНИК: *(Искрено се засмеје)*
Ха, ха ха... А ти си Ана због које су сви на ногама.

АНА: Знате моје име?

Копљоносац зашћишћинички сћаје крај Ане.

ПОРЕЗНИК: Да Ана. И ја сам ту због тебе. Не плашите се. Лошу причу о мени проносе околи они који су лењи и неодговорни и који избегавају сваку обавезу око чувања и заштите ове лепоте у којој смо. Ја сам ту и вас да заштитим.

МЛАДЕН: Али причају да ви...

ПОРЕЗНИК: Нажалост не причају истину. Ја чувам, шуму, брежуљак, изворе... Видите ли шта се догађа?

БЕЛА РАДА: Не знамо о чему причате господине.

ПОРЕЗНИК: Чујете ли овај страшни звук..

БУРИ: Да. Шта је то?

ПОРЕЗНИК: Срце ми се цепа због тога. Цела једна планина тамо иза оних борова се срушила. Нестала и са њом део нашег света.

МЛАДЕН: Али како?

ПОРЕЗНИК: Због небриге, због лењости, због... А можда је и неки други, сасвим логичан и објашњив разлог. За сада не знам.

- АНА: Мени су рекли да овде нема ништа ружно а и ви личите на мој свет. И код нас нестају и мора их реке и планине и градови... све због оних који не брину о...
- ПОРЕЗНИК: Изгледа. Али не желим да вас задржавам. Опасно је, немате много времена. Ако сте се одморили крените али овом стазом десно према Великом Дрвету. Ако не застајкујете стићи ћете пре мрака.
- МЛАДЕН: Али Амброзије нас чека иза шуме на Завијутку.
- ПОРЕЗНИК: Рекао сам му да и он крене према Великом Дрвету. Чекаће вас на врху Љубичастог брда а одатле немате много до Великог. А сада извињите. И ја журим. И да знаш Ана сви те поздрављамо и верујемо у тебе. Биће добро.
- АНА: Не разумем шта ће бити добро.
- БЕЛА РАДА: Довиђења Порезниче извињите што смо мислили да сте Ви опасни и да треба да Вас се плашимо.
- ПОРЕЗНИК: Довиђења децо. Храбри сте и добри зато сам сигуран да вам се ништа не може лоше догодити. А сада пожурите. Ја одох да чувам шуму.
- Порезник одлази. Сви му машу.*
- МЛАДЕН: Антоније лети према цврху Брда. Можемо ли јесте ли сви спремни за покрет.
- Одлазе.*

СЛИКА СЕДАМНАЕСТА

На сцени је сам Амброзије. Двогледом гледа лево десно. Иза њега осликана брда у даљини.

- АМБРОЗИЈЕ: Лепо је мени говорио мој брат Аварел.
(Седа на камен који је на сред сцене)
Амброзије брате мој за свакога постоји неки разлог зашто постоји.
(Устаје и са рукама на леђима шећа лево десно)
Ми Брате мој постојимо...
(Пајетично)
да би другима помагали, упозорили када нису у

праву, опоменули их када не говоре истину. Ми стојимо на раскрсници два света и помажемо и онима из света добрих и онима из света мање добрих на коју страну треба да крену да би своје дилеме, страх, решили, пронашли одговоре на питања која не разумеју.

Еее мој добри Аварел, најмишији миш са великим и добрим срцем. Сада нам долази мала Ана. Не зна зашто је ту, ни где је, ни куда иде. Али ја знам. Код Великог Дрвета је чека онај који ће вратити срећу у њену душу....

Крај њега се одједанјутра сивори Антоније.

АНТОНИЈЕ: Здраво Аки.

АМБРОЗИЈЕ: *(Тргну се)*
Антоније. Одакле ти?

АНТОНИЈЕ: Стижу и остали. Ево их иду стазом уз брдо. Порезник нам је показао прави пут.

АМБРОЗИЈЕ: Одлично. Ускоро ће бити учињено још једно добро дело.

АНТОНИЈЕ: Како је овде лепо. Никада нисам био на врху Љубичастог Брда. Мало њих се овде попело. А оно у даљини је сигурно...

АМБРОЗИЈЕ: Да. То је Велико Дрво.

АНТОНИЈЕ: Ту идемо. Зашто је оно толико значајно.

АМБРОЗИЈЕ: Оно је чувар нашег света. Старије је од Јоакима Прворођеног. Испод њега су пролазили вековима са вером да ту почиње нешто што ми не разумемо али је много важно.

АНТОНИЈЕ: Е Аки ти га сада смуљи и замумуљи. Ништа ја тебе тебра не разумем.

АМБРОЗИЈЕ: Досадан си. Откуд ти идеја да ја све знам?

АНТОНИЈЕ: Па кажу да си једини био с друге стране.

АМБРОЗИЈЕ: Није истина многи су били. Можда и ти али ње се не сећаш.

АНТОНИЈЕ: Кажу да ништа не може да постоји у речима ако не постоји негде.

АМБРОЗИЈЕ: У бајкама и причама Са Друге Стране се помиње толико тога што они никада нису видели али ипак у то верују.

- АНТОНИЈЕ: Па и ми. Шта ако смо и ми били или јесмо део неке од тих прича.
- АМБРОЗИЈЕ: Не ако смо, него заиста јесмо.
- АНТОНИЈЕ: Кажу, овај, једна особа каже да си ти, овај видовит.
- АМБРОЗИЈЕ: Ко каже?
- АНТОНИЈЕ: Не знам, једна особа. Е Аки уши су ти промениле боју... ха ха ха
- АМБРОЗИЈЕ: То значи да ниси рекао истинуууу. Ко је рекао.
- АНТОНИЈЕ: Пааа, овај, Бела Рада... Јеси ли стварно видовит и шта то значи?
- АМБРОЗИЈЕ: Значи да знам многе ствари унапред и да видим оба света.
- АНТОНИЈЕ: Постоји ли пролаз између Аниног и нашег света или само постојимо у њиховом сну.
- АМБРОЗИЈЕ: Постоји. Кроз плавозелену пећину и пунушавим потоком али нешто се последњих дана чудно догађа
- АНТОНИЈЕ: Овај стравични звук. Порезник каже да је планина иза Брежуљка само потонула... Отварају се пећине на каменим зидовима стена које су на крају наших...
- АМБРОЗИЈЕ: Као да неко жели да споји две стране истога, да пронађе нови пролазе између наших светова. Као да нешто траже... Ко зна.
- АНТОНИЈЕ: Да! То сам мислио. Да ли је то могуће. И шта би се догодило?
- АМБРОЗИЈЕ: У једном тренутку неко од нас, или неко од њих, има могућност да постане Екстрасензор и пређе на другу страну али то, иако изгледа да траје дуго, је само трен, спознаја која има своју сврху и разлог.
- АНТОНИЈЕ: Опет ти Амброзије. Причај да те сви разумеју. Ана је значи тај Екстра... како рече, Сензор.. Пробудила се у нашем свету. А у њеном свету? Заиста, шта јој се тамо догађа?
- АМБРОЗИЈЕ: Ми смо Добра Страна. Овде смо да помогнемо племенитим душама када су болно рањене. Када треба да излечимо њихову тугу и да схвате да ништа није онако како им изгледа.

- АНТОНИЈЕ: Реци ми шта се то тако лоше догодило нашој лепој и милој Ани. Зашто мало мало па нестане и врати се. Збиуњена је.
- АМБРОЗИЈЕ: Не знамо сви али неки знају. Код Великог Дрвета. Видиш га тамо на другој страни
- АНТОНИЈЕ: На дохват мисли. Тамо смо зачас.
- АМБРОЗИЈЕ: Ту ће се завршити наш данашњи дан а и Анин боравак са Ове Стране. Њено племенито срце биће спасено а када се у свом свету пробуди разумеће оно што други око ње не знају...
- АНТОНИЈЕ: Молим те реци ми нешто што не знам... видовит си.
- АМБРОЗИЈЕ: Знам да си заљубљен у Талатили али не знаш да...
У њом часу оџрман њрасак њрекида њихов разџовор, рушње камења и бука су оџромни... За ѡренуѡак сцена је у ѡѡѡуном мраку. Тишина. Заѡѡм сав ѡрашњав исѡѡ ѡмиле свеѡа и свеѡа излази, са фењером у руци, Амброзије. За њим и Анѡѡније...
- АНТОНИЈЕ: С - с - с – тра...страш – ашно. Шта је ово било. Уф моја нога.
- АМБРОЗИЈЕ: Полако. Не паничи. Док се слегне прашина...
Чује се Младенов ѓлас.
- МЛАДЕН: Ехееееј, где сте?
- АМБРОЗИЈЕ: Ту смо! Изнад вас. Јесте ли сви читави?
- МЛАДЕН: Јесмо, јесмо. А ви?
- АНТОНИЈЕ: Мени су изгужвана крила. Где сте?
Прашина се разѡшила... Свеѡѡла се ѡале и улази сва дружина која је кренула ѡрема Великом Дрвеѡу.
- МЛАДЕН: Добро је. Сви смо читави.
- АМБРОЗИЈЕ: Стена испод се урушила и повукла борову шуму...
- БЕЛА РАДА: С друге стране се отворио пролаз.
- БУРИ: Све има свој разлог. Идемо према Великом Дрвету. После ћемо о томе.
- АНА: Мислите да туда могу до своје куће?
- КОПЉОНОСАЦ: Шта се ово догађа? Антоније полети изнад свега и погледај како изгледа одозго.

- АНТОНИЈЕ: Само да скинем прашину са себе.
- БЕЛА РАДА: (Младену)
Треба да пожуримо. Као да се руше зидови и отварају пролази између светова.
- МЛАДЕН: Није тако страшно. Без страха. Амброзије реци нам за колико смо код Великог Дрвета и шта ће се догодити.
- АМБРОЗИЈЕ: Видим Велико. Тамо нас већ чекају. Ако решимо Анин проблем добро ће победити и ускоро ће сунце обасјати врхове Љубичастих брда.
- БУРИ: Ако!?
- АМБРОЗИЈЕ: Не ако, сигурно! Кренимо брзо. Где је Антоније?
- АНТОНИЈЕ: (Само се чује џлас одозго)
Пођите. Испред вас је све чисто само се одронила једна страна Плавозелене пећине. Све остало је на свом месту. Идите право поред извора.
- МЛАДЕН: Идемо. Ана не плаши се ускоро ће све бити на свом месту.
- АНА: Али, али, шта... врти ми се... где сам... не видим вас...

СЛИКА ОСАМНАЕСТА

Болничка соба. Око Аниног креветџа њријашељи. Мајка је држи за руку.

- АНА: (Као да бунца. Говори њејовезано)
Где сам? Шта је ово? Младене, Антоније... Бури... не видим... вас... Велико дрво...
- ЛУКА
(АНТОНИЈЕ): Буди се. Брзо по доктора.
- РАДА: Шта је са њеним татом? Да ли је и он...
- СВИ: Пссст. Ђути. Она не сме да зна
- АНА: Младенеее. Чекајте ме...

 СЛИКА ДЕВЕТНАЕСТА

- МЛАДЕН: Ана. Пробуди се, не плаши се. Ту смо.
- АНТОНИЈЕ: *(Ућрчава)*
Идемо. Брже.
- АНА: Младене. За тренутак је све било мрачно али чула сам вас. Сви сте били ту.
- БЕЛА РАДА: Ана, срећице, да ли ти је сада добро? Дајте мало воде.
(Бури додаје воду)
Ђорђе крени за Амброзијем. Антоније, у извидницу! Јави Грбичу и другима код Великог Дрвета да стижемо...
- АНА: *(Пошла је мало воде)*
Сада ми је супер. Идемо.

Чује се Младенов глас:

Радо, Бури идије према нама. Гошово смо стигли. Само полако има стиња на стрази.

 СЛИКА ДВАДЕСЕТА

Велико дрво на средини сцене. Около шуме и лепа плава брда. Исход дрвета Грбич Моћни са седом брадом и косом. Са њим је Антоније, Мудри Жабац, Вила Талашили, Амброзије, Младен... Улазе остали. Ана је у средини.

- ГРБИЧ: Ана добродошла. Како си лепа.
- МЛАДЕН: Ана ово је Грбич. Са Јоакимом Прворођеним најстарији и најмудрији међу нама. Чувар и заштитник, свемоћни Чувар судбине...
- ГРБИЧ: Ала си се ти распричао. Доста је синко било титулисања а сада
- МУДРИ
ЖАБАЦ: Извини Једини што те прекидам, само хоћу да поздравим ову храбру лепотицу. Хтео сам да вас сачекам код Врбе али време је пролазило, вас нема, па ево и ја дојурих до Великог Дрвета у брзи.
- АНА: Овде је предивно. Влада такав мир, лепота, сви сте тако добри..

ГРБИЧ: Надам се девојчице мила да се ниси уплашила. Неко је код Плавозелене пећине покушао да сруши део нашег света и направи пролаз на ову страну. Антоније их је назвао креатуре, машине справе... Мудри је послао своје да Вас заштите али они су грешком заробили Амброзија и Антонија. Сада је све уреду. Мало рушевина, мало буке, дрвеће ће поново израсти а маховина заштити белу стену...

АНА: То све знам и није ме било страх.

КОПЉОНОСАЦ: Кога може да буде страх када је славни неустрашиви Ђорђе ту.

На њо се сви слајко насмејаше. Ана му њрилази и љуби ља у образ на шџа се Ђорђе мало њосџиде а осџали аџлаудирају.

АНА: Тако је. И Ђорђе и сви остали су тако храбри, али једно не знам...

ГРБИЧ: Како и зашто си доспела овде.

АНА: Да ли још сањам? Страшне слике повремено ме уплаше... Шта се догађа?

ГРБИЧ: Да не причамо много. Неко те све време овде жељно чека и ти ћеш се обрадовати када га видиш.

АНА: Неко, мене, чека? Не разумем.

Иза њених леђа се њојављује њен џаџа.

АНИН ТАТА: Ана љубави коначно си стигла.

АНА: *(Заџањено се окреће на џлас своџ оца)*
Та – ата.

Сџоји џако џренуџаџ онда наџло клоне, џада у несвесџ. Оџаџ је џрихваџа у наручје.

СЛИКА ДВАДЕСЕТ ПРВА

Болничка соба.

АНА: Тата... тата...

МАЈКА: Смири се сине. Тата је ту.

МЕДИЦИНСКА

СЕСТРА: *(Говори шџаџџом Аниној мајџи)*
Нешто се необично догађа. Ваш муж, за кога смо

- мислили да... хм, већ је два пута отворио очи. Као да некога тражи, очекује.
- МАЈКА: Њих двоје су одувек били јако блиски. Траже се. Драги боже не желе да преживи само једно. Молим Вас идите до мог супруга. Тамо је доктор али Ви ми уливате велико поверење...
- ДОКТОР: (*Улази*)
Сада сам гледао. Пулс му је убрзанији, плућа почињу да раде. Као да се буди...

СЛИКА ДВАДЕСЕТ ДРУГА

Велико дрво.

Ану су ѿиорскали водом.

- АНА: Татице, тата.
(*Грли своѡ оца*)
Како? Зашто? Откуд ти овде? Да ли и ти сањаш?
- АНИН ТАТА: Не кћери. Ја сам као и остали, стваран. Само ти сањаш љубави.
- АНА: (*Почиње да ѿлаче*)
Али ако си ти стваран у овом свету онда
- ГРБИЧ: Сада видиш лепотице како је лепо овде. Твој тата је окружен добрим и племенитим створењима, прелепом природом. Мир је у његовом срцу. Само је чекао да те види.
- АНА: Али ово је мој сан. А када се пробудим?
- АНИН ТАТА: Када се пробудиш бићеш са својим пријатељима, школским другарима, мамом... Ја ћу вас чекати овде. Једног дана ћемо се поново видети.
- АНА: Неееее. Не! И сто пута не! Хоћу да будемо на истој страни, у истом свету! Без обзира да ли је добар или лош. Не желим татице нигде без тебе. Не желим да се будим.
- АНИН ТАТА: Седи. Време је да сазнаш шта се догодило.
- Седају на један камен, загрљени. Око њих су сви ѿседали, једино сѿиоје Мудри, Грбич и виле. Коѿљоносац са сѿиране кришиом брише сузе.*
- АНА: Знам, сада знам. Кренули смо колима према језеру, где су ме чекали другари да идемо на излет...
- АНИН ТАТА: Да. А онда?

- АНА: (Усџаје)
Знам. А онда онај грозни прасак, ломљава, мрак...
- АНИН ТАТА: На нас је налетео камион.
- АНА: Тата! А Биљана? Она је била са нама.
- АНИН ТАТА: Њој је добро. Мало се гребуцнула. Камион нас је збацио са пута. Биљана је испала а ти и ја....
- АНА: Упали смо у ону...
- АНИН ТАТА: Рупу поред пута. То је улаз у плавозелену пећину. Зато су се појавиле машине. То су наша кола извлачили. Тада су поткопали један део...
- МЛАДЕН: То је справа коју је видео Антоније и тај грозни звук.... Сада је све јасно.
- АНА: Тата. Овде је дивно али морам, морамо, да се пробудимо... Сви ће да брину где смо..
- АНИН ТАТА: Ти ћеш да се вратиш. Видела си где остајем. Овде је прелепо.
- АНА: Мудри, Младене, Бела Радо, Моћни, помозите ми. Не желим да се вратим без свог тате. Хоћу да се заједно вратимо у наш свет. Молим вас. Молим вас! Ако сте ми пријатељи.
- АМБРОЗИЈЕ: Свемоћни испуни Ани жељу. Тако је писано. Немој да тугује. Није још време да будемо у истом свету.
- МЛАДЕН: Тако је свемоћни. Ана се неће пробудити ако њен тата остане овде. Врати их/
- ГРБИЧ: Не знам децо. Неке ствари су изнад наших моћи, па и разумевања. Али, некада је љубав јача од свега. Оно што она може то не може нико. Помера планине, руши стене, мења светове и правила. (Обраћа се Ани)
Хтели смо да се срећна вратиш својим пријатељима. Али...
- Чује се из даљине глас: Ана, Анаааа.
- ГРБИЧ: Ево, време је. Твоја страна света те зове. Време је да се вратиш.
- АНА: Не! Неее. Не идем без мог тате. Он је мој свет. Без њега нема никога.
(Чврсто загрли свој оца)

Грбич и остали се издвајају у жрују и дођоварају се.

- МУДРИ: Ана. Чуда су могућа али у бајкама.
- АНА: (Уилакано)
Све бајке које знам испричали су ми тата и мама.
- МУДРИ: Моћни, и ми са њим, смо одлучили.
Ана чврсто загрли оца.
- МУДРИ: Реци Моћни.
- ГРБИЧ: Против свих правила, записаних у времену и у звездама, одлучили смо...
- КОПЉОНОСАЦ: Па шта!? Не можемо више да чекамо!
- ГРБИЧ: Овде је љубав победила. Вратићеш се са својим татом. Добра си девојчица и твој тата је диван човек. Верујем да ћете на вашој страни света ширити само добро...
- Сви се грле, љубе радују. Грле Ану и њеног џајцу. Она се поздравља са сваким појединачно. Антоније користи прилику и грли и љуби вилу Талатили. Копљоносац храбри се разнежио и шмрчка окренућ леђима свима. Ана му прилази и грли ја.*
- АНА: Довиђења најхрабрији међу храбрима, мекосрци Ђорђе. И свима вама довиђења... А сада, сви у велики загрљај!
- Сви се грле и скачу у круж.*
- МЛАДЕН: Чим сам те видео знао сам да ћеш одавде да се вратиш срећна.
- БЕЛА РАДА: И да знаш никада нећеш да нас заборавиш јер...
- АНА: Бела Радо, тако сте ми сви познати као да сам одрасла са вама. Амброзије, стидљиви мишоњо, ти си поуздан и веран пријатељ, Антоније, лепо плавооки летачу Талатили заслужује таквог храброг лепотана... Бури, за тебе не постоји ни једна тајна, Бела Радо... О, срце ми се цела да вас више не видим.
- БЕЛА РАДА: Не брини, само трен и бићемо опет заједно
- АНА: Тата, време је. Тата! Где је нестао?
- ГРБИЧ: Он је већ отишао и чека те.
- АНА: Али како... па... Свемоћни сада сам и ја храбра као ви. Хвала ти. У мом си срцу.
(Љуби Моћнож, и Жајца)
- АНА: Оооо све ми се мути. Довиђења пријатељи...
Глас: Ана... Анаааа.

СЛИКА ДВАДЕСЕТ ТРЕЋА

Болничка соба. Мајка дозива Ану која изговара и даље нејовезано...

АНА: Збогом свима. Тата где си... Пријатељи хвала вам... Мама.

АНИНА МАМА: Ту сам кћери. Ту су сви. И тата је добро...
(*Медицинској сесџри*)
Молим Вас позовите све нека уђу.

Оџварају се враџа и улазе Анини дружари. То су наравно све ѓријатељи из њеног сна и Младен, и Рада и Борђе, Лука, Биљана, Јован, Алекса... Односно Младен, Бела Рада, Бури, Коџљоносац, Анџоније, Амброзије...

Ана се ѓодиже у кревету. Збуњено их све гледа.

АНА: Младене, Борђе, Бела Радо, Бури, Антоније, Амброзије...

Њени дружари је у чуду згледају.

АНА: Наравно. Знала сам.
(*Својој дружарици Ради*)
Сада ми је јасно када си рекла: ускоро ћемо да се видимо, за трен само... Али, где је тата... Где сам ја ово?

МАЈКА: У болници. Све је уреду.

МЕДИЦИНСКА

СЕСТРА: Просто невероватно. Навикла сам да не верујем у чуда али... Моје колеге ће сада да доведу и Аниног тату. Као да му није било ништа. А били смо га...

Оџварају се враџа. У колицима довозе Аниног џаџу. Особа која гџура колица, медицински џехничар, има седу браду и дужу косу, је Грбич, а крај њега, у зеленом манџилу, докџор, који је усџвари Мудри Жабац.

Сви су одушевљени.

АНА: Моћни и Мудри! И ви сте овде!?

ДОКТОР: (*Обраћа се осџалима*)
Не брините, ово је утицај коме у којој је била а можда и анаестетика.
(*Окреће се ѓрема ѓублици и намигње*)

Ана у загрљају мајке и оца. Око ње су њени другови.

АНА: Слушајте, чим изађем одавде, када ме Мудри и Моћни, извините, доктор и особље пуне, водим вас на један веома занимљив излет. Важи?

СВИ: Наравно!

АНА: Док сам била у... сну, стално сам чула глас који ме дозива и води.

МАЈКА: То сам те ја призивала.

АНА: Али ја сам била убеђена да имам сестру Милену а сада видим да не знам никога ко се тако зове.

МЕДИЦИНСКА

СЕСТРА: Моје име је Милена.

ДОКТОР: Моја девојчица која је... али нећемо о томе... се звала Милена...

Тата: Важно је да смо се вратили. А где смо то били, ко зна. Свет тајни и чуда је око нас.

МАМА: Зато почињемо из почетка. Од овог дана.

АНА: Тата, сада знам где смо били.

ТАТА: Где љубави?

АНА: На Путу Среће. Зато смо успели. Докторе када ћемо моћи кући?

ДОКТОР: Не знам засигурно али, за дан два.

ЈОВА: Ја знам.

СВИ: *(Погледају у њега)*
Ти? Да ниси видовит?

ЈОВА: Не знам. Нисам. Али већ сутра ћете бити код куће.

Сви се смеју, жагоре, окуљљају око Ане и њеног оца. Чује се смех, и све неразумљивији жагор, радосиан и весео. Сви причају у глас.

Свејла се лагано гласе. До пошћуне шаме.

Упоредо почиње лепа весела музика. Испрва лагана а затим све јача. На крају је толико јака да надјача жагор у болничкој соби.

Осћаје само музика и осећање среће.

ЗАВЕСА